

vens Bestemmelser i saa Henseende, og som er det Ministerium, der maa overtage Ansvarligheden ved at samtykke i Pensioner, som ligge udenfor de gjældende Regler. Og jeg maa da udtale, at jeg anseer det for høvet over al Tvivl, at hvad der i den Henseende er anført af det ærede Udvalg, ogsaa virkelig finder Sted, nemlig at Reserveofficererne for Diebliffet ikke ere berettigede til Pension efter den almindelige Pensionsslov af 5te Januar d. A., og heller ikke vare berettigede dertil efter de forhen gjældende Bestemmelser. Det er heller ikke aldeles correct, naar Krigsministeren kom til at yttre, at Reserveofficerernes Efterladte vare blevne behandlere efter den almindelige Pensionsslov. Jeg kan godt begribe, hvad der har givet Krigsministeren Anledning til denne Feiltagelse ved et mindre vigtigt Punkt. Efter den nugjældende Pensionsslov er ingen Enke efter nogen Reserveofficer anviist Pension, fordi den nugjældende Pensionsslov ikke indeholder Noget derom og ikke tilstaaer Enker Pensionberettigelse, naar deres Mænd ikke havde den. Derimod er det vist, at efter de ældre Pensionssregler, der, som Thinget vil erindre fra Forhandlingerne om Pensionssloven, vare meget inconsequente og usammenhengende, var der den Synderlighed, at, imedens Reserveofficeren selv ikke kunde ansees som pensionberettiget, kunde dog hans Enke det, naar han var falden, og jeg har derfor paataget mig Ansvar for under hele Krigen, i Genhold til ældre Bestemmelser fra den forrige Krig, at indstille til Hans Majestæt og faae udvirket Pension for Reserveofficerernes Enker, men det er ikke skeet efter den nye Pensionsslov. Det gjør jo imidlertid meget lidt til Sagen, om den Anstuelse, Krigsministeren i denne Henseende har om det factiske Forhold, er den rigtige, eller den, som Finantsministeren anseer sig berettiget til at bringe i Udøvelse; thi Alle ere jo enige om, at der bør gives Reserveofficererne Berettigelse til Pension, og Krigsministeren er ved de Vidner, der foreløbige ere bevilgede ved Finantslovens Behandling i Folkethinget, og som jeg seer, at Udvalget i Landstinget heller ikke har erklæret sig mod, bemyndiget til at anvende det Fornødne til Reserveofficererne, indtil en Lov kan blive vedtagen om, hvorledes deres

Stilling med Hensyn til Pension i Staten skal være. Jeg indseer nu, at det maaskee vil falde vanskeligt endnu i denne Sæsson at faae en Lov vedtagen, som giver Pensionberettigelse for de Reserveofficerer, der ikke ere Invalid; men det turde maaskee ogsaa være mindre vigtigt, da en betydelig Deel af dem, om ikke alle, anvendes endnu i dette Diebliff, paa Grund af, at Armeens Cadres ere bibeholdt i Slesvig, og Krigsministeren har altsaa, saalænge dette varer, ingen Anledning til at faae en Lov om deres Pensionberettigelse. Hvad derimod de invalide Reserveofficerer angaaer, da er der vistnok nu en følelig Trang til at faae Sagen afgjort, og jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig meget heldigt, saavidt jeg kan bedømme Sagen, fra Finantsministerens Standpunkt, at Udvalget i denne Henseende har fremsat et Forslag, som i det Hele vistnok maa ansees meget billigt. Hvorvidt der kan være tilstrækkelig Grund til med Udvalget at skjelne mellem invalide Reserveofficerer og invalide Linieofficerer i Henseende til Pensionens Størrelse, eller hvorvidt man vil følge Krigsministeren og behandle de invalide Officerer paa den samme Maade, hvad enten der staaer „Reserve“ eller „Linie“ foran deres Benævnelse, er Noget, hvorom der jo kan være forskjellige Meninger. I finantsfel Henseende troer jeg ikke, at Sagen bliver af synderlig Betydning. Det, der alene er at mærke i finantsfel Betydning, er Spørgsmaalet om de ikke invalide Reserveofficerers Pensionering, og dette Spørgsmaal foreligger jo ikke i Diebliffet. Jeg kan imidlertid ikke nægte, at jeg for mit Vedkommende dog er meest tilbøielig til at følge Udvalgets Forslag og virkelig at skjelne mellem invalide Reserveofficerer og invalide Linieofficerer med Hensyn til Pensionens Størrelse; og det forekommer mig, at dertil er en saa meget større Anledning, naar man tager i Betragtning, at det Forslag, Udvalget allerede har stillet for de invalide Reserveofficerer, er meget gunstigt, da det giver dem den samme Berettigelse til Pension, som kongelige Embedsmænd, der komme til Skade i Tjenesten, altsaa to Tredele af deres Gage, foruden den samme Afgang til Understøttelse af den overordentlige Invalidesond, som andre Officerer.